

[Landbrugsministeren.]

mejerier, overfor hvilke det vil være meget vanskeligt at faa den Slags Bestemmelser gennemført, fordi der for disses Vedkommende ikke findes nogen Vedtægt, som man maa underkaste sig, naar man melder sig ind i Foreningen — det gælder i hvert Fald mange af dem. Og det er jo netop af Hensyn til dem, der kommer bagefter, det er nødvendigt at træffe saadanne Lovbestemmelser — her som paa saa mange andre Omraader.

Angaaende det i § 1 omtalte Arbejde, der er tænkt som Oplysnings- og Agitationsarbejde blandt Befolkningen for at fremme en bedre Staldhygiejne, er der Enighed, i alt Fald mellem de tre ærede Ordførere, om, at dette Arbejde er i høj Grad tilstræbelsesværdigt. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre udtalte Ønsket om at faa indført en Bestemmelse, hvorefter det, der sker, skal ske i Samraad med Organisationerne. Ja, det mener jeg er en Selvfølge; det er ikke Meningen, at Landbrugsministeriets Tjenestemænd vil rejse ud og holde Foredrag, optage og fremføre Film o. s. v. Nej, her maa Organisationerne gaa i Spidsen. Her gives kun Bemyndigelse til at stille et Beløb paa 10 000 Kr. til Raadighed for Landbrugsministeren, som han kan anvende, hvis Organisationerne anvender et lignende Beløb.

Det, der foreslaas i § 2, og som der er gjort nogle Indvendinger imod, er jo fuldkommen bygget paa det Princip, at det er Mejeriorganisationerne, der skal gaa i Spidsen for Arbejdet. Jeg har allerede nævnt, at jeg mener, et Forbud mod Levering af saadan daarlig Mælk er nødvendigt, ikke af Hensyn til dem, der allerede har saadanne Forbud, og som overholder dem, men af Hensyn til dem, for hvem der ikke i Øjeblikket eksisterer et saadant Forbud eller Bestemmelser, hvorefter det kan gennemføres. Her bygges fuldstændig paa Mejeriorganisationernes Initiativ, idet de Bestemmelser, der skal træde i Kraft, kun kan fastsættes af Landbrugsministeren efter Indstilling af Mejeriorganisationerne. Jeg er fuldkommen enig i, at den Slags Arbejde ikke kan fremmes, saa det faar nogen Værdi, medmindre det er de paa-gældende Organisationer, der gaar i Spidsen for det.

Med Hensyn til § 3 er det nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, og jeg forstaar med Tilslutning af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Frøkjær) og vist ogsaa fra den ærede Ordfø-

rer for det radikale Parti (Gunnar Fog-Petersen), at det maaske var mindre rigtigt at lægge Udgifterne til Dyrslægerens Ansættelse over paa Producenterne, naar det var Køberne, der skulde antage Dyrslægerne. En Kontrol er til Fordel for Forbrugerne, og derfor staar det for mig som nødvendigt, at det bliver Forbrugerne, der ansætter de kontrollerende Dyrslæger, for at disse kan staa saa uafhængigt som muligt af Producenterne. Man kunde heroverfor maaske gøre gældende, at det saa var rimeligt, at det blev Forbrugerne, der betalte Dyrslægerne, og det skal jeg villigt erkende; men jeg føler mig ogsaa overbevist om, at det bliver dem, der kommer til at betale, hvorledes Dyrslægerne saa end ansættes. Det er en given Ting, for de Landbrugere, som sælger Mælk til Kommunerne, og som efter den foreslaaede Bestemmelse skal betale Dyrslægen, vil naturligvis ikke gøre det, hvis de ikke faar mere for Mælken, end de faar for at levere den til Mejerierne. I øvrigt er det jo ikke noget nyt, der her indføres, thi saaledes foregaar det i Øjeblikket: det er Byerne, der antager Dyrslægen, men det er Producenterne, der betaler Dyrslægen i første Instans. Egentlig er det jo fuldkommen ligegyldigt, hvem der betaler i første Omgang, for i sidste Omgang bliver det alligevel Forbrugerne, der kommer til at betale. Naar jeg mener, man skal opretholde den bestaaende Form for Betaling, er det for det første, fordi den i Praksis har vist sig at være den mest brugte, og for det andet, fordi det naturligvis er lettere at opkræve Afgiften paa den Maade og bagefter lægge den over paa Forbrugerne i Form af en højere Pris for Mælken, end det vilde være at opkræve en direkte Afgift af Forbrugerne. Den foreslaaede Form er altsaa den mest praktiske, og Resultatet vil i Realiteten blive det samme.

Angaaende Regulativet overfor Producenterne er der gjort nogle Indvendinger imod, at det er Sundhedskommissionen, der skal vedtage det, og Landbrugsministeren, der skal godkende det, idet man har ment, at der ikke er taget Hensyn til Producenterne. I Virkeligheden gælder det samme her som overfor det lige omtalte Spørgsmaal. Hvis man fastsætter et Regulativ med saa drastiske Bestemmelser, at de med Rette kan betegnes som Pedanteri, er der begribeligvis ingen Producenter, som vil gaa med til det, og saa bliver det nødvendigt at forandre Regulativet, for det er jo ingen